

[Erling Olsen]

kan henvise til nogle regler om Finansudvalgets modtagelse af deputationer. Men det, vi nu siger, er, at efter at man har benyttet disse prokuratorkneb til at ekspropriere 10.000 kr. fra hver eneste forsikringstager i Statsanstalten – og det er jo det, det drejer sig om, for ca. 4 mia. kr. for ca. 400.000 forsikringstagere er en ekspropriation af ca. 10.000 kr. fra hver eneste forsikringstager – så må vi have lavet nogle sikkerhedsforanstaltninger. Det var det, jeg kaldte de demokratiske tyverialarmer.

Finansministeren kan henvise til den lov. Det, jeg sagde, var: Sådant en lov vil vi ikke have mere. Og vi beder Folketingets Præsidium om at drøfte, om det er rimeligt, at man fortsat henviser lovforslag, som finansministeren gjorde det, til et udvalg, der ikke vil modtage deputationer, eller om lovforslag skal anbefales henvist til udvalg, der modtager deputationer. Skal borgernes ret til at komme og ytre sig afskæres?

Det andet er: Var det ikke en idé, at man, når man skulle have lovforslag af privatiseringskarakter i fremtiden, fik sikret sig, at man ved den endelige afgørelse af, hvilke tilbud man skulle acceptere, da respekterede Finansudvalgets helt normale procedure? Det, vi sagde her, er: All right, sket er sket, vi finder det meget beklageligt; vi finder, at man er kommet igennem ved at bruge en række prokuratorkneb, men nu må vi have lavet fremtidige lovgivninger og fremtidige procedurer demokratisk renfærdige.

(Kort bemærkning).

Svend Erik Hovmand (V):

Jeg skal ikke gå voldsomt i dybden med hensyn til det substantielt politiske i denne sag – finansministeren har jo netop svaret på en række af de stillede spørgsmål.

Men når jeg har bedt om ordet, er det for at tage den bemærkning op, der faldt for et øjeblik siden, nemlig bemærkningen om, at alle demokratiske regler var tilsidesat. Jeg vil gerne som formand for Finansudvalget gøre opmærksom på, at behandlingen af sagen i udvalget tog ganske lang tid. Materialet blev forelagt i begyndelsen af dagen, vi stillede et par og tyve spørgsmål, vi fik under udvalgsbehandlingen forelagt tre juridiske responsa, hvoraf fremgik, hvilken stillingtagen man fra Justitsministeriets lovkontor og fra Folketingets administration, herunder Folketingets formand, havde til spørgsmålet om proceduren.

Herefter fik vi besvaret de spørgsmål, som man ønskede besvarelse af, og ud på aftenen kunne jeg konstatere, at alle de spørgsmål, som der ønskedes besvarelse på, var besvaret, at alle de samråd, der var ønske om, var afholdt, og at der ikke var ønske om at fortsætte behandlingen i udvalget. På den baggrund må man sige, at udvalgsbehandlingen fik en afslutning, som jeg synes er normal.

Lad mig så gøre en sidste bemærkning til spørgsmålet om, hvilke udvalg et lovforslag skal henvises til. Jamen det er jo dette høje Tings suveræne afgørelse. Når et lovforslag er fremsat her for Folketinget, er det Folketinget og Folketinget alene, der afgør, hvilket udvalg der skal behandle det.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

CD stemte i foråret for lovforslag om salg af Statsanstalten. Det skete, som det vil erindres, ikke uden betænkeligheder, men vi stemte for, og i konsekvens heraf har vi også i Finansudvalget stemt for det salg, der blev lagt op til med – indrømmet – ultrakort varsel.

Jeg har et par spørgsmål til finansministeren, når sagen nu debatteres her ved åbningsdebatten, og jeg håber, finansministeren vil finde dem relevante og kan besvare dem.

Hr. Erling Olsen sagde, at salget er sket med en pris på 10.000 kr. pr. forsikringstager. Der er fra anden side ytret den formodning, at det i virkeligheden er staten selv, der over en årrække kommer til at finansiere købet, nemlig ved skattemæssige fradrag af underskud. Jeg vil gerne spørge, om finansministeren kan forholde sig hertil, og om han har drøftet sagen med skatteministeren, altså om det i virkeligheden er sådan, at det bliver statskassen selv, der betaler disse penge, og at den indtægt, som altså kan sminke underskuddet i år en kende, i virkeligheden på lidt længere sigt slet ikke giver staten noget i kassen.

Mit andet spørgsmål, som jeg er sikker på at regeringen og finansministeren vil forstå at mange er lidt ømme ved og betænkelige ved at skulle forstå, er, at kontrakten ikke kunne vises for Finansudvalgets medlemmer. Der har været andre meget store statshandler, som har kunnet vises til Finansudvalget, hvis fortrolighed enhver finansminister må kunne stole på, hvad jeg også er sikker på at den nuværende gør og kan gøre.